

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Jitky Zavřelové rozhodl o návrhu **náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pro ekonomiku** na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním na straně jedné a **Městským soudem v Brně** a **Krajským soudem v Brně** na straně druhé, a dalších účastníků sporu vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 47 C 45/2018, o náhradu nemajetkové újmy: žalobkyně **Ing. Mgr. Bc. B. J.**, zastoupené JUDr. Martinem Hostinským, advokátem se sídlem Tišnovská 1444/67, Brno, a žalované **České republiky – Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 687/24, Brno,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci návrhu žalobkyně na poskytnutí zadostiučinění za porušení principu rovného zacházení v souvislosti s kázeňskými řízeními vedenými u Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pod čj. KRPB-300444/ČJ-2016-0600KR, čj. KRPB-49887/ČJ-2017-0600KR, čj. KRPB-137192/PŘ-2017-0600NT, a čj. KRPB-203575/ČJ-2017-0600KR, **je s o u d.**
- II. Usnesení Městského soudu v Brně ze dne 19. 9. 2024, čj. 47 C 45/2018-946, a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2025, čj. 15 Co 19/2025-1231, **se z r u š u j í.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Podáním doručeným dne 14. 3. 2025, jenž bylo opraveno podáním ze dne 28. 4. 2025, náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pro ekonomiku (dále jen „náměstek ředitele KŘP JMK pro ekonomiku“ nebo „navrhovatel“) navrhl, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon o některých kompetenčních sporech“), rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) téhož zákona, který vznikl mezi ním na straně

jedné a Městským soudem v Brně a Krajským soudem v Brně na straně druhé, ve věci náhrady nemajetkové újmy, která měla žalobkyni vzniknout v důsledku kázeňských řízení vedených u Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pod čj. KRPB-300444/ČJ-2016-0600KR, čj. KRPB-49887/ČJ-2017-0600KR, čj. KRPB-137192/PŘ-2017-0600NT, a čj. KRPB-203575/ČJ-2017-0600KR.

2. Z návrhu na zahájení kompetenčního sporu, jeho příloh a předložených spisů vyplynuly následující skutečnosti:

3. Kázeňské řízení vedené vůči žalobkyni pod čj. KRPB-300444/ČJ-2016-0600KR (dále dle žalobkyně „kázeňské řízení č. 2“) bylo zahájeno záznamem náměstka ředitele KŘP JMK o zahájení řízení ve věcech služebního poměru ve smyslu § 178 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ze dne 25. 1. 2017, čj. KRPB-300444-2/ČJ-2016-0600NT, a to mimo jiné z podnětu plk. Daňka a plk. Šamalíka; tímto záznamem bylo žalobkyni sděleno obvinění. Záznamem ze dne 13. 2. 2017, čj. KRPB-300444-11/ČJ-2016-0600NT, si kázeňskou pravomoc v tomto řízení atrahoval ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále jen „ředitel KŘP JMK“); o změně služebního funkcionáře byla žalobkyně vyrozuměna přípisem ze dne 14. 2. 2017. Jednání popsané v bodě 1) záznamu o zahájení řízení bylo vyloučeno k samostatnému rozhodnutí pod čj. KRPB-49887/ČJ-2017-0600KR. O jednání popsaném v bodě 2) záznamu o zahájení řízení rozhodl ředitel KŘP JMK rozhodnutím ve věcech kázeňských ze dne 6. 3. 2017, čj. K-JMK-121/2017, tak, že žalobkyni shledal vinnou ve výroku rozhodnutí popsaným jednáním, kterým úmyslně odmítla nestranně, řádně a svědomitě splnit služební povinnost, která pro ni vyplynula z rozkazu nadřízeného vedoucího příslušníka, čímž úmyslně porušila základní služební povinnost příslušníka bezpečnostního sporu dodržovat služební kázeň a tím zaviněně ve formě přímého úmyslu spáchala kázeňský přestupek, za což jí byl uložen kázeňský trest v podobě písemného napomenutí. K odvolání žalobkyně policejní prezident rozhodnutím ve věcech kázeňských ze dne 1. 12. 2017, čj. PPR-11503-20/CJ-2017-990131, změnil výrok rozhodnutí ředitele KŘP JMK tak, že žalobkyně je vinna tím, že v období od 13. do 16. 1. 2017 nesplnila písemný rozkaz provést šetření k pobytu konkrétní osoby, který jí byl uložen dne 12. 1. 2017 cestou záložky „Pokyny“ v informačním systému ETŘ v trestní věci vedené pod čj. KRPB-187516/TČ-2016-060081-BE jejím přímým nadřízeným plk. Ing. Josefem Šamalíkem, vedoucím 1. oddělení odboru hospodářské kriminality KŘP JMK, v souladu s ustanovením § 45 odst. 2 písm. a) a d) zákona č. 361/2003 Sb. ve spojení s čl. 2 odst. 2 pokynu policejního prezidenta č. 103/2013, o plnění některých úkolů policejních orgánů Policie ČR v trestním řízení, tedy nesplnila služební povinnost, která pro ni vyplynula z rozkazu nadřízeného vedoucího příslušníka, čímž úmyslně porušila základní služební povinnost příslušníka dodržovat služební kázeň a tím zaviněně ve formě úmyslu přímého spáchala kázeňský přestupek. Za toto jednání policejní prezident uložil žalobkyni kázeňský trest v podobě písemného napomenutí. Rozhodnutí policejního prezidenta nabylo právní moci dne 8. 12. 2017.

4. Kázeňské řízení čj. KRPB-49887/ČJ-2017-0600KR (dále dle žalobkyně „kázeňské řízení č. 1“) bylo rovněž zahájeno záznamem náměstka ředitele KŘP JMK o zahájení řízení ve věcech služebního poměru ve smyslu § 178 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. ze dne 25. 1. 2017, čj. KRPB-300444-2/ČJ-2016-0600NT, následně však (jak bylo stručně zmíněno výše)

byla otázka odpovědnosti účastnice řízení za kázeňský přestupek, kterého se měla dopustit jednáním popsaným v bodě 1) záznamu o zahájení řízení, vyloučena ze společného řízení k samostatnému rozhodnutí, a to usnesením ředitele KŘP JMK v řízení ve věcech kázeňských ze dne 27. 2. 2017, čj. KRPB-300444-24/ČJ-2016-0600KR. Jednání popsané pod bodem 1) záznamu o zahájení řízení mělo spočívat v tom, že po provedení kontroly plnění služebních povinností na úseku trestního řízení v trestní věci, dospěl plk. Mgr. Jan Daněk, vedoucí odboru hospodářské kriminality KŘP JMK, ke zjištění, že procesní úkon podání vysvětlení dokumentovaný žalobkyní byl proveden obsahově nekvalitně, v rozporu s požadavkem na řádné prověření skutečností v trestní věci, a žalobkyni písemně prostřednictvím záložky „*Pokyn*“ v informačním systému ETŘ důrazně vytkl „*lajdácky provedený výsledek*“, na což žalobkyně reagovala rovněž prostřednictvím záložky „*Pokyn*“ v informačním systému ETŘ, a to v rozporu s požadavky na důstojné a ohleduplné vystupování a na úctu k nadřízenému, čímž se měla tímto vyjádřením dopustit porušení povinnosti služební zdvořilosti. Rozhodnutím ředitele KŘP JMK ve věcech kázeňských ze dne 28. 2. 2017, čj. KRPB-49887-2/ČJ-2017-0600KR, bylo řízení zastaveno podle § 188 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., neboť z důvodu prekluze subjektivní lhůty k uložení kázeňského trestu stanovené v § 186 odst. 10 zákona č. 361/2003 Sb. odpovědnost za kázeňský přestupek zanikla. Odvolání žalobkyně bylo zamítnuto jako opožděné, a to rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 25. 7. 2017, čj. PPR-10714-6/ČJ-2017-990131, které nabylo právní moci dne 19. 10. 2017.

5. Kázeňské řízení vedené vůči žalobkyni pod čj. KRPB-137192/PŘ-2017-0600NT (dále dle žalobkyně „*kázeňské řízení č. 3*“) bylo zahájeno záznamem náměstka ředitele KŘP JMK o zahájení řízení ve věcech kázeňských ve smyslu § 178 odst. 2 písm. b) a § 186 zákona č. 361/2003 Sb. ze dne 20. 6. 2017, čj. KRPB-137192-1/PŘ-2017-0600NT; tímto záznamem bylo žalobkyni sděleno obvinění pro důvodné podezření ze spáchání jednání, které má znaky přestupku tím, že v přesně nezjištěné době na konci měsíce října 2016 až počátku měsíce listopadu 2016 kolem 15:30 až 15:40 hodin měla žalobkyně v Brně na ulici Kounicova přecházet jako chodkyně přes pozemní komunikaci před budovou KŘP JMK mimo vyznačený přechod pro chodce ve vzdálenosti cca 36 m, tedy nedodržela povinnost používat přechod pro chodce, je-li blíže než 50 m od místa konkrétního přecházení. Rozhodnutím náměstka ředitele pro SKPV KŘP JMK ve věcech kázeňských ze dne 8. 11. 2017, čj. K-JMK-1646/2017, bylo řízení zastaveno, neboť spáchání skutku, o němž se vedlo řízení, nebylo žalobkyni prokázáno; toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 11. 2017.

6. Kázeňské řízení čj. KRPB-203575/ČJ-2017-0600KR (dále dle žalobkyně „*kázeňské řízení č. 4*“) bylo vůči žalobkyni zahájeno záznamem o zahájení řízení ve věcech kázeňských o jednání mající znaky přestupku ze dne 16. 10. 2017, čj. KRPB-203575-11/ČJ-2017-0600KR-TOL, který vydal ředitel KŘP JMK. Poté, co Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. 5. 2020, čj. 31 Ad 7/2018-316, zrušil rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 8. 6. 2018, čj. PPR-11781-9/ČJ-2018-990131, a věc mu vrátil k dalšímu řízení (kasační stížnost policejního prezidenta podaná proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2021, čj. 8 As 105/2020-59, zamítnuta), zrušil policejní prezident rozhodnutím ze dne 2. 3. 2022, čj. PPR-11781-39/ČJ-2018-990131, prvostupňové rozhodnutí ředitele KŘP JMK ve věcech kázeňských ze dne 8. 3. 2018, čj. K-JMK-134/2018, a věc vrátil služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal,

k novému projednání a rozhodnutí. Ředitel KŘP JMK následně vydal v této věci v pořadí druhé rozhodnutí ve věcech kázeňských ze dne 7. 6. 2022, čj. K-JMK-413/2022. Policejní prezident poté rozhodnutím ze dne 11. 11. 2022, čj. PPR-28906-11/ČJ-2022-990131, změnil výrok I napadeného rozhodnutí ředitele KŘP JMK tak, že uznal žalobkyni vinnou z jednání, které má znaky přestupku narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Tohoto jednání se žalobkyně měla dopustit tím, že dne 27. 7. 2017 zaslala řediteli KŘP JMK a dalším osobám podání, k němuž přiložila účelově sestříhané části zvukové nahrávky rozhovoru mezi náměstkem ředitele KŘP JMK, plk. Mgr. Liborem Kachlíkem, a vedoucím odboru hospodářské kriminality KŘP JMK, plk. Mgr. Janem Daňkem, obsahujícího vulgární výrazy. Žalobkyně přiložila tyto nahrávky k předmětnému podání bez vědomí a souhlasu plk. Kachlíka a plk. Daňka a navrhla zahájení kázeňského řízení s plk. Kachlíkem. Podle policejního prezidenta byla žalobkyně srozuměna s tím, že šířením sestříhaných částí zvukových nahrávek bez vědomí a souhlasu plk. Kachlíka a plk. Daňka, k nimž došlo při zjevně soukromém rozhovoru (tedy jiným hrubým jednáním), dojde k narušení občanského soužití mezi ní a plk. Kachlíkem a plk. Daňkem. Za toto jednání policejní prezident uložil žalobkyni kázeňský trest v podobě písemného napomenutí. Proti rozhodnutí policejního prezidenta podala žalobkyně správní žalobu, kterou Krajský soud v Brně rozhodl rozsudkem ze dne 27. 11. 2024, čj. 31 Ad 2/2023-354, zamítl. Nejvyšší správní soud následně rozsudkem ze dne 9. 7. 2025, čj. 4 As 300/2024-64, žalobkyní podanou kasační stížnost proti uvedenému rozsudku zamítl.

7. Žalobkyně podala dne 19. 3. 2018 „žalobu na ochranu osobnosti“ k Městskému soudu v Brně, jenž je vedena pod sp. zn. 47 C 45/2018, v níž se domáhá (po učiněném zpětvzetí a jejím rozšíření) nároku na zaplacení částky 400 000 Kč s příslušenstvím ve formě zákonných úroků z prodlení jako náhrady nemajetkové újmy v souvislosti s jednáním žalované vůči žalobkyni jako příslušníci bezpečnostního sboru, spočívajícím v diskriminaci, či jiným jednáním, které mělo vést ke snížení důstojnosti žalobkyně. V rámci procesu odstraňování vad žaloby dle § 43 o. s. ř. žalobkyně rozčlenila svůj shora uvedený souhrnný nárok tak, že z titulu nerovného odměňování žádá částku 70 000 Kč, za snížení důstojnosti žalobkyně v rámci osobnostního řízení částku 40 000 Kč, za sociální vyčleňování částku 70 000 Kč, za podaná trestní oznámení částku 80 000 Kč, za vedená kázeňská řízení částku 40 000 Kč a za nepříznivé pracovní prostředí a nevhodné chování žalované částku 100 000 Kč.

8. S ohledem na předmět kompetenčního sporu je pozornost zvláštního senátu dále upřena pouze na to, jak žalobkyně v průběhu řízení skutkově vymezila nárok za vedená kázeňská řízení, a rovněž na průběh řízení v takto vymezeném rozsahu.

9. K nároku za vedená kázeňská řízení žalobkyně v průběhu řízení uvedla následující: v žalobě ze dne 19. 3. 2018, části „E. Účelová kázeňská řízení“, tvrdila, že poté co rozhovor s psychologem dne 25. 1. 2017 nevedl k postavení žalobkyně mimo službu, náměstek ředitele KŘP JMK začal jednat a hned 27. 1. 2017 žalobkyni předal záznam o zahájení kázeňského řízení na podnět plk. Daňka a plk. Šamalíka (kázeňské řízení č. 1). Absurditu tohoto kázeňského řízení, při níž se žalobkyně měla dopustit nedodržení subordinace a neúcty k nadřízeným, a kde byly ve spisu založeny staré rozsudky, na jejichž základě bylo žalobkyni vyhrožováno propuštěním, umocnil ředitel KŘP JMK tím, že nebyl

proveden jediný procesní úkon a řízení bylo „ponecháno do prekluze“. Předtím však z něj byla vyčleněna část týkající se podnětu plk. Šamálíka (kázeňské řízení č. 2), v důsledku čehož byla žalobkyně potrestána písemným napomenutím za nesplnění nezákonného pokynu – provést výslech osoby, která spisem neprocházela a provést procesní úkon v dané fázi trestního řízení neproveditelný. Toto rozhodnutí bylo poté policejním prezidentem zrušeno s tím, že žalobkyně byla stejným trestem trestána za to, že pokyn nesplnila dříve; rozhodnutí v této věci bylo vydáno měsíce po zákonné lhůtě. Žalobkyně přesto dobrovolně neodešla do civilu, proto v červnu 2017 bylo se žalobkyní zahájeno další kázeňské řízení (kázeňské řízení č. 3), v němž se projednávalo přestupkové jednání vymezené tak, že někdy v říjnu a listopadu předchozího roku (rok 2016) měla žalobkyně přecházet asi 36 metrů od přechodu pro chodce. Bylo předem rozhodnuto, že bude potrestána, plk. Daněk nadto vulgárně označil žalobkyni a jejího manžela. Žalobkyně přecházení nepopřela a na dopravní policii je potvrdila, paradoxně potrestána nebyla s tím, že jí nic nebylo prokázáno. Služební funkcionář však měl připravovat další kázeňské řízení (kázeňské řízení č. 4), na základě něhož hodlal žalobkyni propustit ze služebního poměru. Všechna kázeňská řízení byla podle žalobkyně účelová, předem nepřipravená (podle obsahu zřejmě správně „*předem připravená*“ – pozn. zvláštního senátu). Řízení, která nebyla zastavena, byla pro svoji neudržitelnost těsně před skončením a uložením trestu překvalifikována co do povahy jednání i jeho právní kvalifikace, a to vždy k tíži žalobkyně. Kázeňská řízení byla zahajována na základě nepravdivých skutečností, nebyla náležitě procesně připravená a v jejich průběhu byla stále měněna (rozdělován předmět řízení apod.). Žalobkyně uvedla, že v žádném kázeňském řízení se neprokázalo jakékoliv její zavinění, mnohdy se ani nepodařilo určit skutek, který měla spáchat. Podle slov žalobkyně služební funkcionář uvedl, že měla spáchat skutek v přímém úmyslu, neuvedl však jaký skutek. Každé kázeňské řízení bylo doprovázeno nátlakem, který byl na žalobkyni vyvíjen s tím, že bude nepřiměřeně potrestána a dané kázeňské řízení již povede k jejímu propuštění. Před zahájením řízení jí byla předkládána listinná stanoviska, ve kterých bylo propuštění přímo uvedeno. Jednání nebyla protokolována, ale pouze nahrávána, přičemž tyto nahrávky se ztrácely. Účelové postihování žalobkyně ze strany ředitele KŘP JMK v kázeňských řízeních je zcela nemístné a jen dále prokazuje postavení žalobkyně jakožto objektu šikany, osoby, jejíž osobnostní práva jsou trvale ohrožována i porušována. Žalobkyně neočekává zákonné, předvídatelné a spravedlivé rozhodování v kázeňských řízeních, jež jsou zahajována účelově a na základě nepravdivých a zmanipulovaných skutečností, a proto důvodně očekává, že bude opět kázeňsky trestána a možná propuštěna i za to, že si dovolila podat tuto žalobu.

10. V doplnění žaloby ze dne 10. 5. 2019 ke konkretizaci a zdůvodnění výše požadovaného zadostiučnění odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod č. 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a uvedla, že kázeňské řízení má pro policisty téměř totožný význam jako řízení trestní a je trestáním uvnitř bezpečnostního sboru. Uvedla, že i ta kázeňská řízení, která neskončila uložením kázeňského trestu (kázeňské řízení č. 1 a č. 3), ji zasáhla způsobem jejich vedení (nezákonnost, povaha údajného kázeňského provinění, délka řízení), ale především dopadem do osobnostní sféry žalobkyně v profesní i osobní rovině jejího života, poškodila osobu žalobkyně podstatným a závažným způsobem, a to nejen přechodnými následky. Žalobkyně dodala, že jí požadovaná forma a případná výše zadostiučnění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání soudem nad rámec konstatování porušení práva je zcela namístě i jen z hlediska

obecné a základní lidské slušnosti. Ovšem jedná se toliko o okruh kázeňských řízení, která jsou pouhou částí celé mozaiky poškozování osoby žalobkyně ze strany žalované.

11. V podání ze dne 4. 6. 2019 žalobkyně uvedla, že veškerá kázeňská řízení byla vůči ní zahajována až po její svědecké výpovědi u soudu v kauze její kolegyně, kdy nadřízení tlačili žalobkyni ke křivé výpovědi, ona však jejich tlaku nepodlehla, a to poté, co ředitel KŘP JMK a nadřízení žalobkyně neuspěli na GIBS s trestními oznámeními podanými na žalobkyni. Kázeňská řízení podle žalobkyně trpěla závažnými procesními pochybeními, hraničícími s nemístnou šikanou žalobkyně a bezdůvodným odíráním výkonu spravedlnosti, kdy význam těchto řízení byl pro žalobkyni jako policistku zásadní, neboť v konečném důsledku zapříčinila propuštění žalobkyně ze služebního poměru. V kázeňských řízeních byly překročeny veškeré zákonné lhůty a žalobkyně byla nepřiměřeně dlouhou dobu v nejistotě ohledně výsledku řízení. Žalobkyně rovněž poukázala na nerovný přístup, neboť ostatní kolegové nejsou ani za závažnější skutky postihováni, žalobkyně pak shledává za zásadní ochranu osobnosti, neboť byla opakovaně a hrubým způsobem ponižována její profesní čest, dobré jméno, byla vulgárně urážena a zastrašována. Dále k jednotlivým kázeňským řízením uvedla, že v podnětech k jejich zahájení byly uváděny lživé skutečnosti dehonestující její práci a profesní čest (kázeňské řízení č. 1 a 2). Kázeňské řízení č. 1 sloužilo pouze k zastrašování, že žalobkyně bude propuštěna, a měla údajně poslední šanci odejít do civilu s výsluhou, protože jí byl dán měsíc na rozmyšlenou. V kázeňském řízení č. 2 byla potrestána písemným napomenutím (policejní prezidium trest ponechalo, byť zcela změnilo popis skutku, dokonce za skutek jiný, což je nezákonné) se sdělením, že pokud žalobkyně nebude proti trestu brojit soudní žalobou, ustanou negativní kroky vůči její osobě. V kázeňském řízení č. 3 bylo vedeno řízení za údajné přecházení mimo přechod ohlášené plk. Daňkem, byť bez určení konkrétního místa ani času, kdy k takovému skutku mělo dojít, avšak věc měla být natolik závažná, že vůči ní bylo cca po 10 měsících po takto neurčitěm jednání zahájeno kázeňské řízení; mimoto žalobkyně i její manžel byli vulgárně označováni, služební funkcionář a nadřízení se domlouvali na tom, jak žalobkyni potrestají, jakož i na beztrestnosti plk. Daňka, který měl do žalobkyně najíždět svým soukromým vozidlem. Kázeňské řízení č. 4 pak mělo být zahájeno na podnět ředitele KŘP JMK.

12. V podání ze dne 6. 11. 2019 (jenž sepsal advokát) žalobkyně upřesnila svá žalobní tvrzení v tom směru, že se domáhá náhrady nemajetkové újmy pro porušení jejích osobnostních práv, a z tohoto důvodu zakládá svůj nárok ze všech skutků žalované zejména na § 2956 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a nikoli na základě § 77 zákona č. 361/2003 Sb.

13. V podání ze dne 18. 11. 2019 žalobkyně uvedla, že skutky uváděné v žalobě se neodvíjí z nezákonných rozhodnutí žalovaného, proti kterým by mohla podat správní žalobu; takto je určen pouze jeden skutek (uložení kázeňského trestu v kázeňském řízení č. 4), který žalobkyně žaluje správní žalobou u Krajského soudu v Brně vedenou pod sp. zn. 31 Ad 7/2018.

14. V podání ze dne 2. 12. 2021 žalobkyně zopakovala svá tvrzení ke skutkovému stavu, která jsou totožná jako v žalobě ze dne 19. 3. 2018 s tím, že ke kázeňskému řízení č. 1 doplnila, že se domáhala výsledku autora podnětu plk. Daňka a provedení nahrávky jeho výsledku, což ředitel KŘP JMK nemohl připustit vědom si faktu, že plk. Daňek při kontaktu s žalobkyní ji vulgárně uráží jako ženu a jako osobu židovského původu, a že by tak jistě činil i při výsledku. Dále obecně dodala, že účelové postihování žalobkyně a

porušování jejího osobnostního práva na lidskou čest a profesní pověst ředitelem KŘP JMK v kázeňských řízeních je zcela nemístné a jen dále prokazuje její postavení jakožto objektu šikany. Žalobkyně uvedla, že má za to, že vedení kázeňských řízení bylo cíleně jako dílčí šikanózní jednání, kterým jí služební funkcionář mocensky arogantně dokazoval, co vše si k ní může dovolit.

15. Na jednání konaném dne 19. 4. 2022 žalobkyně v součinnosti se soudem odstranila vady žaloby (neboť dle soudu byla žaloba a její doplňující podání i přes svou rozsáhlost nesrozumitelná) a to tak, že v rámci čtyř kázeňských řízení se domáhá odškodnění za to, že jednání žalovaného v podobě kázeňských řízení a dílčích úkonů ve svém celku mělo vést ke snížení lidské důstojnosti žalobkyně u žalovaného s cílem dosáhnout propuštění žalobkyně. K dotazu soudu, zda byla vydána rozhodnutí v kázeňských řízeních, a zda nějaké řízení nebylo zrušeno nebo zastaveno, žalobkyně uvedla, že kázeňské řízení č. 1 bylo zastaveno s tím, že v kázeňském řízení č. 2 jí byla pravomocně uložena výtka. Kázeňské řízení č. 3 bylo rovněž zastaveno a v kázeňském řízení č. 4 byla potrestána, přičemž Krajský soud v Brně zrušil rozhodnutí služebního funkcionáře a kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta. Žalobkyně k dotazu soudu, zda si je vědoma důsledků spojených s tím, že se domáhá diskriminace ve svém souhrnu u kázeňských řízení, které měly vést k propuštění ve smyslu § 77 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., uvedla, že ano. Rovněž uvedla, že vnímá kázeňská řízení ve svém souhrnu jako diskriminační a rovněž vnímá jako diskriminační i uložení písemné výtky, neboť mělo vést k diskriminaci a ponížení lidské důstojnosti žalobkyně.

16. V průběhu soudního řízení Městský soud v Brně nejprve usnesením ze dne 17. 12. 2018, čj. 47 C 45/2018-175, řízení zastavil (výrok I), s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Ministerstvu vnitra České republiky (výrok II), a uložil žalobkyni zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 900 Kč (výrok III). K odvolání žalobkyně Krajský soud v Brně usnesením ze dne 8. 4. 2019, čj. 70 Co 59/2019-227, usnesení soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

17. Písemná podání učiněná žalobkyní na výzvu soudu nevedla k odstranění vad žaloby. Teprve poté, co byly přímo na jednání konaném dne 19. 4. 2022 vady žaloby odstraněny a soud seznámil účastníky s jeho předběžným názorem v rámci předvídatelnosti soudního rozhodování po vymezení předmětu řízení, Městský soud v Brně usnesením ze dne 19. 4. 2022, čj. 47 C 45/2018-783, řízení přerušil do pravomocného skončení řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu (správně „zvláštního senátu“ – pozn. zvláštního senátu) pod sp. zn. Konf 13/2020. Vzhledem k tomu, že řízení pod sp. zn. Konf 13/2020 bylo pravomocně skončeno dne 6. 6. 2023, Městský soud v Brně nato rozhodl usnesením ze dne 26. 7. 2023, čj. 47 C 45/2018-797, že se v řízení pokračuje.

18. Na jednání konaném u Městského soud v Brně dne 11. 6. 2024 bylo žalobkyni ze strany soudu sděleno, že co se týče kázeňských řízení, soud má za to, že z rozhodnutí kompetenčního senátu a další judikatury vyplývá, že zde není pravomoc soudu o tomto rozhodovat a soud na to bude procesně reagovat. K dotazu soudu žalobkyně potvrdila, že přesto na svém nároku týkajícím se kázeňských řízení trvá, ale nesnaží se „žalovat“ v nich vydaná rozhodnutí, neboť ta již úspěšně žalovala v rámci správního soudnictví; *snaží se žalovat, jakým způsobem a z jakých důvodů ta rozhodnutí byla vydána.* Na jednání konaném

dne 19. 9. 2024 žalobkyně upřesnila, že „za vedení kázeňských řízení“ požaduje částku 40 000 Kč.

19. Městský soud v Brně jako soud prvního stupně na to usnesením ze dne 19. 9. 2024, čj. 47 C 45/2018-946, zastavil řízení v části, v níž se žalobkyně domáhala zaplacení částky 40 000 Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy ve vztahu ke kázeňským řízením KRPB-49887/ČJ-2017-0600KR, KRPB-300444/ČJ-2016-0600KR, KRPB-137192/PŘ-2017-0600NT, KRPB-203575/ČJ-2017-0600KR (výrok I) a rozhodl, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena náměstkovi ředitele KŘP JMK pro ekonomiku (výrok II). V odůvodnění svého rozhodnutí Městský soud v Brně uvedl, že podle dosavadních žalobních tvrzení lze usuzovat, že žalobkyně se z větší míry domáhá ochrany před diskriminací spočívající v obtěžování (tzv. bossing) dle § 77 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. v rámci služebního poměru u žalované. Ze závěrů zvláštního senátu vyslovených v usnesení ze dne 22. 5. 2023, čj. Konf 13/2020-48, Městský soud v Brně dovodil, že ve věcech služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů je podle § 7 odst. 3 o. s. ř. dána pravomoc soudu rozhodovat pouze tehdy, je-li žaloba podána z důvodu porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení jiným jednáním než rozhodnutím služebního funkcionáře vydaným podle § 181 zákona č. 361/2003 Sb. Takovým jiným jednáním je například obtěžování a sexuální obtěžování, pronásledování, odmítnutí nebo opomenutí přijmout určité rozhodnutí nebo opatření, jehož důsledkem je zvýhodnění jednoho příslušníka oproti jiným apod. Má-li však porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení základ v konkrétním rozhodnutí služebního funkcionáře, má příslušník k dispozici opravné prostředky (v prvé řadě odvolání jakožto řádný opravný prostředek) jako v jakémkoliv jiném případě. Dále má-li porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení základ v konkrétním rozhodnutí služebního funkcionáře, pak je ve smyslu § 77 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. ve spojení s § 2 téhož zákona v pravomoci služebního funkcionáře, aby o takovém nároku rozhodl. Není tedy vyloučeno, že o jednotlivých nárocích žalobkyně budou rozhodovat různé orgány. Z rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/22 v této souvislosti podle Městského soudu v Brně vyplývá, že pro případ porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení, které má základ v konkrétním rozhodnutí vedoucího příslušníka bezpečnostního sboru, má oběť k dispozici opravné prostředky zakotvené v části dvanácté hlavě páté zákona č. 361/2003 Sb. (body 23 a 24 odůvodnění). Působnost služebních funkcionářů přitom určuje Závazný pokyn policejního prezidenta č. 75, ze dne 12. 4. 2013, ve znění jeho změn a doplnění. Ten v čl. 3 odst. 2 a čl. 9 odst. 2 eliminuje původně Ústavním soudem dovozené riziko systémové podjatosti tím, že pravomoc rozhodovat o právu příslušníka na náhradu škody nesvěřuje služebnímu funkcionáři, který má personální pravomoc ve věcech služebního poměru, ale svěřuje ji náměstkovi policejního prezidenta pro ekonomiku, resp. náměstkovi ředitele krajského ředitelství pro ekonomiku nebo ekonomickému řediteli krajského ředitelství policie. Nemůže tedy dojít k tomu, že by o nároku na náhradu újmy příslušníka z důvodu vydání nezákonného rozhodnutí rozhodoval tentýž služební funkcionář, který nezákonné rozhodnutí vydal. Městský soud v Brně proto v projednávané věci dospěl k závěru, že žalobkyně se odškodnění ve výši 40 000 Kč domáhala na základě ve výroku I. označených kázeňských řízení, tj. že nerovné zacházení u žalobkyně mělo základ v konkrétním rozhodnutí služebního funkcionáře. Mezi účastníky v řízení nebylo sporu, že výsledkem dotčených kázeňských řízení bylo rozhodnutí služebního funkcionáře, a to ať již o uložení kázeňského opatření či zastavení

řízení. Dle soudu měla žalobkyně proti výsledkům kázeňských řízení (rozhodnutím služebního funkcionáře) možnost podat řádný opravný prostředek (odvolání), resp. se dále domáhat jejich nezákonnosti prostřednictvím správního soudnictví. Pokud v těchto řízeních došlo k nezákonnému postupu či v nich došlo k porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení, pak je ve smyslu § 77 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. ve spojení s § 2 téhož zákona v pravomoci služebního funkcionáře, aby o takovém nároku žalobkyně rozhodl. Podle Městského soudu v Brně by o takovém nároku měl rozhodnout náměstek ředitele KŘP JMK pro ekonomiku, jelikož tento nárok svojí povahou je blízký nároku na náhradu škody dle shora podaného výkladu z rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/22. V této části žalobou uplatněného nároku Městský soud v Brně dospěl k závěru, že není dána jeho pravomoc ve smyslu § 7 odst. 3 o. s. ř. Z důvodu nedostatku podmínek řízení, které nelze odstranit soud dle § 104 odst. 1 o. s. ř. rozhodl o částečném zastavení řízení o nároku žalobkyně na zaplacení částky 40 000 Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy ve vztahu ke kázeňským řízením, a rozhodl, že po právní moci usnesení bude věc postoupena náměstkovi ředitele KŘP JMK pro ekonomiku.

20. K odvolání obou účastníků Krajský soud v Brně jako soud odvolací usnesením ze dne 11. 2. 2025, čj. 15 Co 19/2025-1231 (zařazeným na čl. 1238 spisu), usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Odvolací soud, obdobně jako soud prvního stupně, shrnul závěry zvláštního senátu a Ústavního soudu, a shledal, že pokud soud prvního stupně dospěl na základě argumentace těchto rozhodnutí k právnímu závěru, že pro rozhodnutí o uplatněných nárocích žalobkyně v části týkající se kárných řízení proti ní vedených není dána pravomoc soudu, je tento závěr správný a odvolací námitky žalobkyně i žalované nejsou důvodné. Pokud žalovaná odkazovala na následně vydaný náleze Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 36/23, je tato námitka relevantní pouze v tom smyslu, že v tomto nálezu Ústavní soud provedl srovnání svých předchozích rozhodnutí týkajících se této otázky, to však nikoliv ve prospěch závěru, který z něj dovozuje žalovaná. Krajský soud v Brně nato citoval druhou a třetí právní větu nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 36/23, načež uvedl, že pro tyto obecné právní závěry není významná námitka žalobkyně, že náleze sp. zn. Pl. ÚS 1/19 byl vydán ve věci náhrady újmy způsobené nezákonným kázeňským rozhodnutím a usnesení sp. zn. Pl. ÚS 4/22 ve věci náhrady újmy za nezákonné nařizování práce přesčas, neboť obecně jde o nezákonný výkon veřejné moci v rámci služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru v rozporu s § 77 zákona č. 361/2003 Sb., ohledně něhož jde o vyřešení základní otázky, zda riziko systémové podjatosti při rozhodování o takto způsobené imateriální újmě může mít za následek vyloučení pravomoci příslušného orgánu bezpečnostního sboru k takovému rozhodnutí a z toho vyplývající pravomoc soudu k takovému rozhodnutí v občanskoprávním soudním řízení. Tato otázka je vyřešena výše uvedeným rozhodnutím zvláštního senátu čj. Konf 13/2020-48, přičemž na „povolání“ zvláštního senátu k rozhodování o tomto kompetenčním sporu odkázal Ústavní soud v usnesení sp. zn. Pl. ÚS 4/22 a poté výslovně v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 36/23, v němž navíc neshledal jen pro riziko systémové podjatosti neústavnost rozhodování ředitele bezpečnostního sboru o nárocích podle § 98 zákona č. 361/2003 Sb. Na tyto správné závěry soudu prvního stupně vyplývající z uvedených rozhodnutí Ústavního soudu a zvláštního senátu nemá podle odvolacího soudu vliv skutečnost namítaná žalobkyní, zda interními normativními akty Policie ČR o působnosti jejich orgánů je či není výslovně zmíněno, že škodou způsobenou příslušníkovi při výkonu služby, za níž bezpečnostní sbor odpovídá (§ 98 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb.)

a rozhoduje o ní jeho příslušný ředitel (§ 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb.), může být i nemajetková újma (§ 2894 odst. 2 a § 2951 odst. 2 občanského zákoníku), což pro škodu způsobenou porušením povinností podle § 77 zákona č. 361/2003 Sb. bude spíše pravidlem. Stejně tak není významné, že imateriální újma není v ustanoveních § 98 a násl. zákona č. 361/2003 Sb. výslovně uvedena a že naopak je uvedena v ustanoveních § 5 odst. 3 a § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., což pravomoc soudu k rozhodování o škodě dle speciální úpravy služebního zákona (zákon č. 361/2003 Sb.) nezakládá.

21. Náměstek ředitele KŘP JMK pro ekonomiku jako navrhovatel s uvedeným závěrem Městského soudu v Brně a Krajského soudu v Brně nesouhlasil a podal návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu, v němž popřel svoji pravomoc ve věci rozhodnout. Navrhovatel má za to, že oba soudy zcela opomenuly vypořádat právní závěr uvedený v nálezech Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/19 a sp. zn. Pl. ÚS 36/23, potažmo stěžejní argumentaci žalované, postavenou nikoliv na otázce systémové podjatosti služebních funkcionářů, ale na rozlišení předmětu rozhodování (řízení) služebního funkcionáře. Podle označených nálezů Ústavního soudu je pro posouzení otázky, zda je ve věci nároku na náhradu škody příslušný soud anebo služební funkcionář v řízení podle § 98 zákona č. 361/2003 Sb. podstatné, zda ke škodě došlo (či nedošlo) porušením právní povinnosti bezpečnostního sboru při výkonu služby příslušníka, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby. Ústavní soud přitom zopakoval závěr (v sp. zn. Pl. ÚS 36/23 setrval na závěru z sp. zn. Pl. ÚS 1/18), že v případě kázeňského řízení nejde o výkon služby. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 36/23, bodu 47, Ústavní soud uvedl: *„Podřazení nařizování služby přesčas pod pojem ‘výkon služby’ odpovídá tomuto vymezení a nelze mu nic vytknout. Nejde o srovnatelný případ s uplatňováním nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobenou příslušníkovi bezpečnostního sboru nezákonným rozhodnutím ředitele sboru o kázeňském provinění, jehož se týkala věc sp. zn. Pl. ÚS 1/19. Jak tehdy konstatoval Ústavní soud, rozhodování o kázeňském provinění podléhá řadě záruk obdobných trestnímu řízení. Z pohledu příslušníka, vůči němuž je kázeňská pravomoc využita, se již nejedná o ‘výkon služby’. Stát tudíž za výkon kázeňské pravomoci odpovídá podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci.“* S ohledem na uvedené má navrhovatel za to, že k rozhodnutí o nároku na náhradu nemajetkové újmy za tvrzeně nezákonná rozhodnutí v kázeňských řízeních (ať už je jejich předmětem delikt nebo jednání se znaky přestupku nemající zásadně žádný vztah k výkonu služby) jsou příslušné soudy, konkrétně Obvodní soud pro Prahu 7 v režimu zákona č. 82/1998 Sb., neboť v rámci kázeňského řízení nejde o škodu způsobenou příslušníkovi porušením právní povinnosti při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby ve smyslu § 98 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. (jde o škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, za kterou Česká republika odpovídá podle zákona č. 82/1998 Sb.), a proto svoji pravomoc popřel s tím, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci náhrady nemajetkové újmy ve vztahu ke kázeňským řízením je soud.

22. Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

23. Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozhodnutí č. 485/2005 Sb. NSS).

24. Zvláštní senát poznamenává, že nerozhoduje o nároku na náhradu újmy, ale pouze o pravomoci o něm rozhodnout, a při svém rozhodování nepředjímá rozhodnutí ve věci samé. Stejně tak mu nepřísluší posuzovat, zda je právní úprava náhrady újmy vhodná či nikoliv, či jak by o věci případně rozhodly správní orgány, respektive soudy. Tato otázka je předmětem řízení ve věci samé. Pravomoc státního orgánu nemůže být určena podle toho, u kterého orgánu je snazší či vůbec možné se nároku úspěšně domoci. Systémové řešení určité problematiky je pak otázkou rozhodnutí zákonodárce, ne soudu jako orgánu právo aplikujícího.

25. V projednávané věci popřely svou pravomoc jak soudy v občanském soudním řízení (Městský soud v Brně a Krajský soud v Brně), tak správní orgán (ředitel KŘP JMK pro ekonomiku), a proto je zde negativní kompetenční spor ve smyslu § 1 odst. 2 věty druhé zákona o některých kompetenčních sporech, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát dle tohoto zákona.

26. V posuzované věci se, v rozsahu podstatném pro rozhodnutí kompetenčního sporu, žalobkyně domáhá zaplacení částky 40 000 Kč s příslušenstvím jako zadostiučnění za nemajetkovou újmu za účelově vedená kázeňská řízení, avšak jak konkrétně uvedla, nesnaží se „žalovat rozhodnutí vydaná“ v oněch kázeňských řízeních, neboť ta (v kázeňském řízení č. 4) již úspěšně žalovala v rámci správního soudnictví, ale žaluje, jakým způsobem a z jakých důvodů byla kázeňská řízení vůbec vedena. Z tvrzení žalobkyně se přitom podává, že služební funkcionáři zahajováním kázeňských řízení vytvářeli na žalobkyni nátlak s cílem dosáhnout toho, aby dobrovolně opustila své služební místo, jinak daná kázeňská řízení povedou k jejímu propuštění. Posuzovaná kázeňská řízení měla podle žalobkyně šikanózní charakter, vedla k její diskriminaci a snížení lidské důstojnosti.

27. Podle § 7 o. s. ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány (odst. 1). Jiné věci projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení, jen stanoví-li to zákon (odst. 3).

28. Podle § 77 zákona č. 361/2003 Sb. bezpečnostní sbor ani příslušník nesmí výkonu práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru zneužívat k újmě jiného účastníka služebního poměru nebo k ponižování jeho lidské důstojnosti (odst. 1). Ve služebním poměru je zakázána přímá i nepřímá diskriminace z důvodů pohlaví, sexuální orientace, jazyka, náboženského vyznání nebo víry, politického nebo jiného smýšlení, členství v odborových organizacích a jiných sdruženích, majetku, rodu, rasy, barvy pleti, národnosti, etnického nebo sociálního původu, věku, těhotenství a mateřství, manželského a rodinného stavu, či povinností k rodině. Obtěžování a sexuální obtěžování se považuje za formu diskriminace; za diskriminaci se považuje i jednání zahrnující podněcování, navádění anebo vyvolávání nátlaku směřujícího k diskriminaci (odst. 2). Obtěžováním se rozumí jednání, které je jiným příslušníkem oprávněně vnímáno jako nevítané a jehož záměr nebo důsledek vede ke snížení důstojnosti fyzické osoby nebo k vytváření nepřátelského nebo ponižujícího prostředí (odst. 5). Dojde-li ve služebním poměru k porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení jiným jednáním než rozhodnutím služebního funkcionáře, má příslušník právo domáhat se u soudu, aby bylo upuštěno od tohoto porušování, aby byly odstraněny jeho následky a aby mu bylo dáno

přiměřené zadostiučinění; toto právo má příslušník i v případě, že jeho služební poměr již skončil. Výši náhrady určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a okolnostem, za nichž k porušení práv a povinností došlo (odst. 9). Bezpečnostní sbor nesmí postihovat příslušníka nebo jej znevýhodňovat proto, že se zákonným způsobem domáhá svých práv a nároků, které pro něj vyplývají ze služebního poměru. Postihovat či znevýhodňovat nelze ani osobu, která příslušníka v řízení zastupuje (odst. 10).

29. Z dikce § 77 zákona č. 361/2003 Sb. obecně vyplývá zásada rovného zacházení se všemi příslušníky bezpečnostního sboru, zákaz přímé i nepřímé diskriminace ve služebním poměru, zákaz zneužití práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru k újmě jiného účastníka služebního poměru nebo k ponižování jeho lidské důstojnosti a zákaz postihu nebo znevýhodňování příslušníka bezpečnostního sboru proto, že se zákonným způsobem domáhá svých práv a nároků, které pro něj vyplývají ze služebního poměru.

30. Všechny nároky vyplývající z porušení shora uvedených zásad a zákazů je třeba chápat jako nároky vyplývající ze služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru, pro něž v zásadě platí procesní režim podle části dvanácté zákona č. 361/2003 Sb. Jedinou výjimku z tohoto pravidla představuje § 77 odst. 9 citovaného zákona, který zakládá výluk z obecné procesní úpravy řízení ve věcech služebního poměru svěřených jinak služebnímu funkcionáři, a v uvedených typech řízení zakládá přímou pravomoc soudu v občanském soudním řízení. Ve věcech služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů je podle § 7 odst. 3 o. s. ř. dána pravomoc soudu rozhodovat pouze tehdy, je-li žaloba podána z důvodu porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení jiným jednáním, než rozhodnutím služebního funkcionáře vydaným podle § 181 zákona č. 361/2003 Sb. Takovým jiným jednáním je, jak již bylo výše uvedeno, například obtěžování a sexuální obtěžování, pronásledování, odmítnutí nebo opomenutí přijmout určité rozhodnutí nebo opatření, jehož důsledkem je znevýhodnění jednoho příslušníka oproti jiným apod. Má-li však porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení základ v konkrétním rozhodnutí služebního funkcionáře, má příslušník k dispozici opravné prostředky (v první řadě odvolání jakožto řádný opravný prostředek), jako v jakémkoliv jiném případě (viz Chrobák, J., Blahut, A., Kulháněk, J., Vodička, S. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019. s. 170. ISBN 978-80-7598-539-2).

31. V posuzované věci však porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení nemá základ v konkrétním rozhodnutí služebního funkcionáře. Není totiž vůbec podstatné, že kázeňská řízení byla ukončena rozhodnutím služebního funkcionáře, ani s jakým výsledkem. Žalobkyně tvrdí, že byla vystavena jednání ze strany nadřízených služebních funkcionářů, kteří zneužívali kázeňské pravomoci nad žalobkyní jako prostředku, který měl vést k diskriminaci (nerovnému zacházení) a šikaně žalobkyně, rovněž jí mělo dojít ke snižování její lidské důstojnosti; v důsledku vedení kázeňských řízení měl být na žalobkyni rovněž vyvíjen nátlak k opuštění jejího služebního místa. Zahajování a vedení kázeňských řízení s takovým motivem je dle zvláštního senátu právě oním *jiným jednáním*, než kterým by bylo rozhodnutí služebního funkcionáře, jež by bylo možné kvalifikovat jako obtěžování ve smyslu § 77 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., tedy tzv. bossing, jako jednání vedoucích příslušníků spočívající v systematickém psychickém pronásledování nebo šikanování příslušníka, které zpravidla směřuje k tomu, aby postižený

sám skončil služební poměr (viz Tomek, P., Fiala, Z. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem, poznámkami a judikaturou. 3. aktualizované a rozšířené vydání. Olomouc: Anag, 2019. ISBN 978-80-7554-234-2; nebo usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 9. 2021, čj. Konf 8/2020-21, publikované pod č. 4265/2021 Sb. NSS, a ze dne 22. 5. 2023, čj. Konf 13/2020-48).

32. Vzhledem k tomu, že žalobkyní popisované jednání v rámci služebního poměru, z něhož dovozuje svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy, vykazuje ve smyslu § 77 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. znaky porušení práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení a na zachování její lidské důstojnosti a současně nemá základ v rozhodnutí služebního funkcionáře (rozhodnutí v kázeňských řízeních zjevně žalobkyně pojmá až jako důsledek vytýkaného jednání), je zde založena přímá pravomoc soudu v občanském soudním řízení ve smyslu § 7 odst. 3 o. s. ř.

33. Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona o řešení některých kompetenčních sporů zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto výrokem II. zrušil usnesení Městského soudu v Brně ze dne 19. 9. 2024, čj. 47 C 45/2018-946, a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 2. 2025, čj. 15 Co 19/2025-1231.

34. Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o řešení některých kompetenčních sporů závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Městský soud v Brně bude tedy dále pokračovat v řízení o náhradě nemajetkové újmy, která měla žalobkyni vzniknout v důsledku jednání kvalifikovaného jako obtěžování ve smyslu § 77 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb., které lze označit rovněž za tzv. bossing. Je následně věcí příslušného soudu, které tvrzené a prokázané skutečnosti bude v rámci aplikace práva považovat z hlediska rozhodnutí o uplatněném nároku za relevantní.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. ledna 2026

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu